

Matkapäiväkirja Metsäpirtistä

MAANANTAI 24.05.2004

Maanantaina toukokuun 24. päivä klo 7.00 lähdimme Turusta pikkubussilla Metsäpirttiin ja Käkisalmeen. Turusta meitä tuli kymmenen henkilöä ja loput neljä Helsingistä.

Ilmi Pesonen ja Markku Saarin, sukuseuramme puheenjohtaja, olivat meidän matkanjohtajiamme.

Ennen rajan ylitystä kävimme Rajahovissa syömässä ja samalla vaihdoimme ruplia. Tullin jälkeen oli ensimmäinen pysähdys ”ostoksia” varten. Moni sieltä tulikin muovikassit kädessä. Täytyihän sitä saada suun kostuketta.

Matkamme jatkui kohti Kuusaa. Siellä meille tarjottiin kahvia ja kardemummapullaa. Paikka oli uusi hotelli, johon voi sijoittaa bussillisen vieraita. Kiviniemeen tultuamme meillä piti olla ruokailu, mutta jostain syystä ei tilauksemme ollut koskaan mennyt perille. Ei se mitään, jäimme odottamaan ruokaa joka oli varmasti juuri tehty, sillä sitähan alettiin vasta valmistaa.

Ruokailun jälkeen istuimme iltaa ravintolassa, jossa soi suomalainen musiikki. Kyllä siinä vähän tanssahdeltiin.

Päivä oli sujunut ihan hyvin. Höykytystä saimme istuessamme

autossa, sillä tiet ovat kaikkea muuta kuin tasaiset. Todella huonossa kunnossa ja tuntui, että "Jussi", autokuskimme lempinimeltään, ei paljon säälinyt autoa sen paremmin kuin ihmisiäkään.

TIISTAI 25.05.

Tiistaiamuna aamiaisen jälkeen lähdimme Metsäpirttiin. Matkatavarat piti pakata mukaan, sillä seuraavan yön olemme Käkisalmessa. Ilmillä oli neuvottelut Metsäpirtin kunnantalolla Metsäpirtin kunnanjohtajan kanssa koskien Metsäpirttijuhlia. Me jätimme Ilmin sinne ja jatkoimme muut Laatokalle, Vorken rantaan, josta näkyi Konevitsan luostariisaari. Myös Taipaleenjoen lossirannassa kävimme. Viime kerralla kaksi vuotta sitten kävimme lossirannan vastakkaisella puolella.

Haimme Ilmin neuvotteluista ja lähdimme Saaroisiin. Automme pääsi tällä kertaa Saaroisten tienhaaraan, mutta aallonmurtajalle se ei uskaltanut lähteä. Porukkamme hajosi tässä vaiheessa. Osa lähti katsomaan aallonmurtajaa ja kuka minnekin. Kaikille annettiin aika milloin ollaan autolla takaisin. Me lähdimme etsimään Eeva Ahtiaisen (os. Hämäläinen) syntymäkotia, Tahvolaa. Vaikeaa se oli, mutta mielestämme kuitenkin löysimme sen mitä lähdimme etsimään. Jonkinlaisen hyvänolon tunteen se nostatti. Söimme eväämme Tahvolan pihapiirissä.

Konevitsan saarella kasvoi valtavia mäntyjä. Runkoa mittaamassa Jukka Saarinen ja Toini Lemmetti.

Kansakoulun raunioilla kävimme ja maakellarissa. Ne paikat tuntuivat tutuilta, sillä kävimme siellä viime kerrallakin. Saaroisista lähdimme Viisjoelle ja Joentakaan. Missään ei ollut oikein hyviä teitä, mutta sinne Joentakaan oli kylläkin kaikista huonointa. Jussin piti

puikkelehtia reunasta reunaan, että pääsi eteenpäin.

Ennen Käkisalmeen lähtöä kävimme Metsäpirtin sankarihaudan ja jo sinne haudattujen muistopatsailla. Saarin Markku laski muistokukat (tuomen oksat) ja sitten lauloimme Karjalaisten laulun.

Käkisalmeen saavuttuamme saimme jokainen huoneet. Ne olivat erikoisia, sillä siellä ei ollut huoneissa suihkuja, mihin olemme

Huviin sonnustautuneet luostarivieraat, vasemmalta Margit Tuokko, Helena Ahtiainen, Ilmi Pesonen. Taustalla luostarin henkilökuntaa.

tottuneet. Suihkuun kylläkin pääsimme, mutta se oli eri huoneessa, jossa kävimme vuorotellen.

Hotellimme oli remontissa eikä siinä ollut ruokasalia käytössä. Kävimme syömässä viereisessä ravintolassa.

Käkisalmi on kaunis kaupunki vanhoine rakennuksineen.

KESKIVIKKO 26.05.

Keskiviikkona oli retken kohteena Konevitsan luostari. Naisten piti pukeutua hameeseen ja huiviin. Menimme autolla rantaan, jossa jouduimme odottamaan yli

tunnin alusta, joka veisi meidät yli Laatokan lahden Konevitsaan.

Laiva oli entinen sotilasalus, joka meitä kuljetti Konevitsan saareen. Vastassa oli oppaamme Natalie. Hän kertoi meille luostarin historiaa samalla kun kiertelimme.

Natalie vei meidät kaksikerroksiseen kirkkoon. Alakirkossa oli lämmitys ja maalaukset hyvässä kunnossa, mutta yläkirkko oli rappeutunut. Siellä pidetäänkin vain yhden kerran kesässä jumalanpalvelusta.

Kasanin jumalanäidin ikonin skiitta oli saaren korkein paikka. Sisälle skiittaan emme päässeet.

Sieltä lähdimme Hevoskivelle metsän halki. Näimme jotain selaista, mitä täällä koto-Suomessa ei näe. Siellä oli oikein reheviä ja suuria puita ja maassa kasvoi isoja valkovuokkoja sekä sinivuokkoja. Ne olivat kuin jalostettuja. Ne kasvoivat kuitenkin luonnonvaraisesti. Miksi ne olivat niin mahtavia, johtui siitä, että siellä saarella ei ole saasteita. Siellä on puhdas luonto.

Ruokailimme luostarin ruokasalissa. Istuimme kaikki pitkän ruokapöydän ympärille. Meillä oli mukana henkilökuntaan kuuluva mies. Hän luki ruokarukouksen

venäjäksi ja myös kiitosrukouksen kun olimme saaneet syötyä.

Ruokana oli kaalikeittoa, porkkana-punajuuriraastetta, kastiketta, hirsryynejä keitettyinä, venäläistä rahkaa, mustikkahilloa, leipää ja mehua, joka oli isoissa emalikaahvipannuissa. Aterimena oli lusikka ja juoma-astiana emalimuki.

Ruoka oli varmasti ravitsevaa, mutta lihomaa sillä ei kylläkään pääse. Lihavia ihmisiä ei siellä näkynytäkään.

Ruokailun jälkeen meillä oli tunti omaa aikaa. Menimme Laatokan rantaan keräämään kiviä kotiin tuotavaksi. Paljain varpain oli iha-

na kävellä veden rajassa ja ihastella Laatokkaa, joka oli aivan tyyni. Kyllä joku kävi uimassakin. Kokonaisuudessa oli luostarimatka kokemuksen arvoinen.

Takaisin Käkisalmeen tultuamme menimme vielä Käkisalmen linnan museoon. Opas kertoi meille linnan historiaa. Linnan tornista oli hyvät näköalat kaupungille.

Päivän päätteeksi teimme vielä kaupunkikierrosta. Sattumoisin löysimme ortodoksisen kirkon, johon pääsimme katsomaan sisälle. Se oli kylläkin näkemisen arvoinen. Siellä oli paljon kultaa ja koristeita. Upeita ikoneja ja

9 x 6 metriä leveä ja 4 metriä korkea Hevoskivi, jonka päälle on rakennettu rukoushuone.

rukouspulpetteja.

Illalla oli sulattamista päivän näkemisistä ja kokemuksista iki-muistoinen päivä takana.

TORSTAI 27.05.

Kotimatkalta lähdimme sateisesta Käkisalimesta. Ilmat olivat suotuisat meitä kohtaan, sillä yhtään ei tarvinnut olla sateessa.

Matkalla kävimme katsomassa Äyräpään taistelussa kaatuneiden muistopatsasta ja kirkon raunioita.

Viipuri on sellainen paikka, jota ei voi ohittaa ilman pysähtymistä. Sieltäkin löytyi uusi kokemus, sil-

lä aiemmin en ole ollut Pyöreässä Tornissa ja nyt tuli sekin sivistyksen aukko täytettyä.

Tullista pääsimme nopeasti läpi. Ehkä n. 15 minuuttia meni kun passit ja auto oli tarkastettu. Suomen tullissa virkailija katsoi vain ovelta, että kaikilla oli passit.

Rajahovi oli taaskin ruokailupaikka ja siitä lähdimme kohti Turku. Toinen Metsäpirtin matkani oli päättymässä ja taas uusilla näkemyksillä ja kokemuksilla.

Muistiinkirjoitti
Helena Ahtiainen

Käkisalmen majoituksessa osa matkalaisista ryhmäkuvassa. Vasemmalta alarivissä Markku Saarinen, Aino Mellanen, Veikko Saarinen, Jukka Saarinen. Ylärivissä vasemmalta Reino Heiska, Lauri Niitynpää (bussikuski), Pekka Hyytiä ja Vesa Ahtiainen.

KUULUMISIA METSÄPIRTISTÄ

Taas aloitettiin kevät talkooreisulla. Metsäpirtin hautausmaa oli toukokuun puolivälissä entiselään. Kesä oli kasvattanut edellisenä keväänä raivatut põheiköt takaisin. Näytti kuin olisivat käsitelystä yltyneet entistä kiivaampaan kukoistukseen.

Tämä oli kolmas talkoovevä. Kaksi vuotta sitten meitä tosin oli vain kaksi. Kaverina oli silloin Pirkko Hyytiä ja talkooretkiä tehtiin pitkin kesää useita. Nyt meitä oli viisi talkoolaista, kaksi moottorisahaa ja muita työkaluja.

Neljä päivää kestäneellä matkalla ei kovinkaan ihmeitä ehdi saada aikaan. Tienvarrtta pitkin põheikköä kaatui kiviaitaan asti. Työmaata riittää tekijöille yllin kyllin. Otan ilmoittautumisia vastaan seuraaville talkooretkeille. Oli masentavaa todeta elokuussa, että taas olivat risut ponkaisseet maasta entistä sitkeämpinä.

* * *

Kaikkiaan tuli tervehdittyä Laatokkaa kuudesti. Ahtiaisten retken jälkeen sain houkutelua äidin kotikyläläiset Raudun Sirkiänsaarelta Laatokan äärelle, ja jopa Laatokkaan. Pitäjäjuhlaa vietettiin heinäkuun alussa neljän päivän retkellä. Se oli melkoinen voimainponnistus ihan fyysisesti, kun selvisi, että keittiö odotti

meitä sopalle vasta maanantaina ja juhlan olivat jo lauantaina.

Siinä tuli tehtyä uusi aluevaltaus, improvisoitua noin 130 juhlijan ruokkiminen. Keittiön naiset olivat joustavia, hankkivat luvan johtajaltaan ja ottivat meidät, talkoolaiset huushollaamaan tontilleen.

Hankalinta oli saada Pietarista tulkiksi tullut Eino Korpelainen uskomaan, että pannaan töpinäksi ja järjestetään asia. Kierrettiin kaupat, ostettiin purkkiborssit, vedet, leivät, voit ja karkitkin. Pilkottiin vihanneksia salaatiksi ja leivät tarjolle. Hiki virtasi, mutta tulosta syntyi. Suurkiitos kaikille mukana olleille tehokkaille naisille!

* * *

Elokuun alussa pieni Peltosten joukko teki oman retkensä. Sain mahdutettua mukaan myös pojanpoikani Santun, 9 v. Hän innostui metsästysmajan täytetyistä eläimistä ja kuvasi ne kaikki. Laatokka herätti hänessä sellaista kunnioitusta, että vei aikansa ennen kuin siihen varpaat upposivat. Aallonmurtaja Saaroisissa oli lokkien kirjoma ja niitä raakkui suuri parvi läheisellä matalikolla. Niinpä sen katselu sujui nopeasti. Taipaleenjoki teki sen sijaan Aurajokea katselleeseen suuren vaikutuksen. Valmiina on